

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2014 r.,

na skutek skargi odwołującego się o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 listopada 2011 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny w [...] – Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 września 2010 r. w jego punkcie I, w części co do daty przyznania świadczenia i przyznał ubezpieczonemu W. K. prawo do emerytury od dnia 9 listopada 2011 r. (pkt I wyroku), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II wyroku) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego za drugą instancję (pkt III wyroku).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ubezpieczony zaskarżył ten wyrok „w części - w zakresie pkt I w

przedmiocie uwzględnienia w części apelacji organ rentowego i zmiany wyroku Sądu Okręgowego (...) z dnia 20 września 2010 r., sygn. akt VI U [...] w części co do daty przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego tj. od dnia 9 listopada 2011 r.”, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie: 1/ „art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej Ludowej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r., Dz.U. Nr 44, poz. 220)” przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że odnosi się on „tylko do okresu pracy ubezpieczonego - w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, nie mając zastosowania do uprawnień emerytalnych ubezpieczonego a tym samym nie odnosi się do stosunków ubezpieczenia społecznego”, 2/ „§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 (w brzmieniu obowiązującym przed 4 kwietnia 1975 r., Dz.U. Nr 44, poz. 318) w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin” przez jego niezastosowanie, co skutkowało przyjęciem, że okres zasadniczej służby wojskowej, do której został powołany skarżący w okresie od 19 lutego do 18 grudnia 1969 r. – „w czasie pracy w szczególnych warunkach i po zakończeniu której ubezpieczony powrócił do pracy w szczególnych warunkach do tego samego pracodawcy - Kółka Rolniczego w K., nie podlega zaliczeniu do okresu uprawniającego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku”, 3/ art. 32 w związku z art. 184 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 1353 ze zm.) w związku z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez błędną wykładnię i przyjęcie, że okres zasadniczej służby wojskowej, do której skarżący został powołany w okresie od 19 lutego do 18 grudnia 1969 r. Wydanie zaskarżonego orzeczenia „spowodowało wyrządzenie szkody poprzez pozbawienie ubezpieczonego prawa do emerytury od dnia 27 sierpnia 2009 r.”. W ocenie skarżącego, zaskarżony wyrok „nie podlega wzruszeniu w drodze innych środków prawnych, na skutek upływu terminu do ich zastosowania na podstawie art. 369 k.p.c., nadto brak również ustawowej podstawy do złożenia skargi

kasacyjne na skutek upływu terminu określonego art. 398 [5] k.p.c. Nie zachodzą również w niniejszej sprawie podstawy do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.". W konsekwencji skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów niniejszego postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga była niedopuszczalna (*a contrario* z art. 424¹ § 1 k.p.c., a ponadto art. 424⁸ § 2 k.p.c.), ponieważ weryfikacja zaskarżonego wyroku mogła nastąpić w drodze wniesienia przysługującego skarżącemu środka prawnego, tj. skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem w sprawie, w której przysługiwała skarga kasacyjna, jest niedopuszczalna, jeżeli skarżący nie wniósł skargi kasacyjnej, a stwierdziwszy uchybienie terminowi do jej wniesienia bez swojej winy, nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia (art. 424¹ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., postanowienie SN z 20 grudnia 2011 r., III CNP 33/11, OSNC-ZD 2013/2/26). Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107 i z dnia 21 lutego 2012 r., V CNP 55/11, LEX nr 1265582).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił niedopuszczalną skargę na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.